

A colloquio con Dayan junior

Mladen Assad Dayan, 21 anni, figlio del generale Moshe. È attore e regista di cinema.

MIO PADRE VINCE LE GUERRE MA SADAT HA VINTO LA PACE

« Del presidente egiziano », dice il figlio di Moshe Dayan « ho ammirato il coraggio con cui ha voluto la pace con Israele » - « E' giusto che i palestinesi abbiano una loro terra » - « Il brutto ricordo della guerra » - « Faccio l'attore da dodici anni, ma mio padre non mi ha mai visto recitare » - « Gli assomiglio? Un mio amico, scherzando sulla benda di papà, dice che in due abbiamo tre occhi magnetici »

צוני, טובת ישראל או לרעתה?

המראיין: «מה למדת? מה אתה קורא?»

אסי: «הפסקתי ללמוד פיזיקה, אבל אני מקווה לחזור ללמוד בשנה הבאה. הי סופרים שלי הם ז'אן פול סארטר, אלבר קאמי ולאחרונה סול בלו. אבל לא הייתי ממוחזר לעולם אחת מעבודותיהם».

המראיין: «אתה דתי?»

אסי: «אני לא מאמין. זה מעניין, בישראל כולנו חיים באווירה דתית אבל הדתיים הם מיעוט ולעיתים קרובות מורשעים ללעג. ההיסטוריה שלנו היא דתית. כך, למשל, השם אסף הוא שם של גנרל בצבא שאול».

המראיין: «מה ההבדל בין הדת היהודית לקאתרליזם?»

אסי: «התפילה. היהודים מקרבים ומתקרבים אל האלוהים דרך התפילה, נשארים עובדיאלוהים באופן מוחלט ומציינים לעשרת הדיברות. התפילות של הקאתולים הן, בדרך כלל, תפילות של בקשות, כמעט אף פעם לא של פחד».

המראיין: «במה אתה מאמין?»

אסי: «בנישואין. אני נשוי 11 שנה לאשה שאני מעריץ».

תפתני כבר בשלוש מילחמות...?

המראיין: «באיזו הרגשה?»

אסי: «במילחמת ששת הימים עמדתי מול העימות בתמימות, כמו רוב הצעירים בארץ. הייתי בן 22. אחר-כך, מילחמות יום-הכיפורים והמלחמה הקרה נגד סוריה לא הצליחו לעורר בי שום התלהבות להשתתף בהן. חשתי רגש עמוק של רגיעה, אפשר לומר גם של פחד, כן, פחד נורא. יש אפיזודה במילחמה שאני זוכר בצער עמוק - מוות של החבר שלי, אדם. עבדנו באותה חברה של שח"קנים. הוא היה האדם האחרון שהגיע לו סוף כזה».

המראיין: «פחדת גם בנסיבות אחרות?»

אסי: «לפני שמונה שנים, בנמל התעופה בנינו, כש-שלושה ערבים התקיפו בריימונים וירו לכל עבר. היה הרוג אחד והרבה פצועים, ביניהם חברתי לטיסה, השחקן גיט חנה מרון, שנפצעה קשה. קטעו לה רגל. לגביה הקאר"ר נגמרה».

המראיין: «היית משחק תפקיד של מחבל פלסטיני ב"סרט?"

אסי: «אני חושב שכן. ב"תנאי שהסרט לא יהיה קי-שליח מרביית העיתונים ה" גדולים בעולם נשלחו לפולין, כדי לדלות פרטים על עברו של האפיפיור החדש, יוחנן פאולוס ה-2, האפיפיור הלא-איטלקי הראשון מזה 450 שנה והפולני הראשון מזה 1000 שנה».

להישמע אדיש, אני מודה ש-אני מרגיש רגיעה אינסטינקטיבית מנצחים ומאירגונים פוליטיים בדרך כלל.

המראיין: «מה דעתך על הנשיא סאדאת?»

אסי: «אני מעריץ בו את אומץ-הלב שלו, שבזכותו עשה את הצעד הראשון לקראת השלום. הוא בא לישראל, כבש סביבה עוינת, שם זר על קבר החייל האלמוני. הוא אדם בעל אנושיות בלתי-רגילה. הוא, אולי יותר מאחרים, זכה בשלום. ללא שום קשר לש"חיות קמפ-דייוויד, קיימת נחישות אבסולוטית למצוא פתרון חיובי למצב העכשווי ב"מזרח-התיכון. נדמה לי שזאת, אס-כי בניסוח אחר, גם דעתו של אבי. אבל דעתי היא אישית יותר בסיסית ויותר אלמנטרית. ישראל במלחמה כבר 30 שנה, והגיע הזמן להפסיק. בישראל סבורות שכ"בות גדולות יותר ויותר שלום יותר חשוב מחתיכת אדמה. אומרים זאת ליבראלים אחדים, שמרגישים אחרים, סוציאליסטים, קומוניסטים, ואפילו אנשים ממיפלגות של בגין. זה גם צודק שלפלטני נים תהיה מדינה משלה, כמו שישראל צריכה מדינה משלה. בקרוב יפוג הסכם הפסקת האש מ-1975, וצריך לזכור את איום המלחמה. נק' וזה שזה לא יחזור. אני הש-

«פעם שאלו אותי באיזו מידה השפיעה דמותו של אבי על הקאריירה שלי. אמרתי שאני תמיד עומד מצויין על רגלי-שלי. אבי מעולם לא יעץ לי עצות, ואני אף פעם לא ביקשתי זאת ממנו».

המראיין מתעקש: «בכל זאת, אב מפורסם שווה הרבה יותר מכל מסע-פירסומת טוב».

אסי דיין: «אני חושב ש-לא ייתכן שהסקרנים אומרים נראה איך משחק הבן של משה דיין, אבל אם המישחק או הבימוי שלי אינם טובים, הם לא יבואו לראות אותי».

אסי דיין אינו אוהב את אביו אך אוהב את אהרונה

אישה-סרטים ובנו של שר-החוץ, אסי דיין, שהה לא מכבר באיטליה בניסיונותיו למכור למפיקים תסריט שכתב, המתאר פרשיות ריגול יהודיות במוסקווה שבהם מעורבים הקיג'ב והסי-איי-איי. כאשר היה באיטליה נתן אסי ראיין לשבועון האיטלקי רב-התפוצה, «אוגי», בו אמר דברים חריפים ביותר על אביו, משה דיין, דברים ש-כמותם לא נאמרו בארץ מ-עולם עלידי, דיין הצעיר, כפי שהוא מכונה לאורך כל הראיון.

כותרת הראיון היא: «דיין הצעיר: אבי מנצח במילחמות, אבל סאדאת ניצח ב-שלום».

המראיין האיטלקי הציע לאסי להיעזר בהמלצות של

האלבום הפרטי של לולק

קראקוב, חובב ספורט מוש-בע. עיקר אהבתו בספורט נתינה לסקי, ובתמונה האמצעית הוא נראה באחת מחופשות הסקי שלו בפולין. בתמונה משמאל נראה יוחנן פאולוס ה-2 לאחר הכתרתו.

עיתונאי ה"ניו-יווק" הא-מריקאי העלו בחכתם גם שלל תמונות, מתקופות שונות בחייו של האפיפיור, המכונה עלידי יידישו בשם החיבה ה"פולני הנפוץ לולק. בתמונה מימין הוא נראה, בעת שהיה כומר צעיר בעיירה קטנה ליד

שליחי מרבית העיתונים ה" גדולים בעולם נשלחו לפולין, כדי לדלות פרטים על עברו של האפיפיור החדש, יוחנן פאולוס ה-2, האפיפיור הלא-איטלקי הראשון מזה 450 שנה והפולני הראשון מזה 1000 שנה».

בסרטים הבאים. אתה רואה? השם לא משרת».

המראיין: «אז מדוע לא החלפת את שמך?»

אסי: «זה היה מואלץ, קרוב לוודאי כניעה. אני מאמין שצריכה להיות צורה מסוימת של תחרות בין אב לבן, גם כשפועלים בשטחים תלמידי-התעניינות משותפים. אנחנו רק דומים, אולי, פיסית. חבר שלי, מפיץ סרטים, ש-התבדח על הרטייה של אבי, טוען שלשנינו יש שלוש עיניים מגנטיות. אחרים רואים את הדימויון בחיך, אבל לא יותר מזה. כשהציעו לי לגלם את דמות אבי בסרט, השבתי ש-יש לי דברים אחרים בראש».

על-פי הצהרותיו של אסי דיין בארץ, הכוונה ל"שליח מרביית העיתונים ה" גדולים בעולם נשלחו לפולין, כדי לדלות פרטים על עברו של האפיפיור החדש, יוחנן פאולוס ה-2, האפיפיור הלא-איטלקי הראשון מזה 450 שנה והפולני הראשון מזה 1000 שנה».